

da nemlig foruden at paatrykke dem, der kun ved Sjælelen fyldt ere Udlændinge, men ganske eller overvejende ere opvoksede, opdragne eller oplærte som Danske, det formelle Retsstempel som indfødte, indskrænke sig til at give Indfødsret til saadanne fremmede, der enten havde udviklet en særlig fortjenstlig og priselig Virksomhed herhjemme, vist Vilje til at bringe Offer for vort Land, eller hvis Dygtighed i en eller anden Retning var af saadan Vigtighed for Statstjenesten, saa ønskelig for det offentlige, at man maatte gøre dem en Ansættelse her mulig og binde dem til Landet." Det forekommer mig, at man maa erkende, at vi ere komne saare langt bort fra Grundbetragtningen i disse Udtalelser, og det forekommer mig ligeledes, at det kan være rigtigt, at Landstinget vedblivende pointerer sin Stilling. Vi maa erkende, at vi ere komne ind paa et Straaplant, og selv om vi delvis ere villige til at tage Konsekvenserne deraf, ligger deri dog ingenlunde, at vi skulle være villige til stadig at køre videre ned ad Straaplantet. — Af de Fordringer, der endnu stilles for, at en Mand kan siges at være værdig til at komme i Betragtning ved Erholdelsen af Indfødsret, er der to Hovedfordringer, Udvalget vil lægge særlig Vægt paa. Det er de to Fordringer, at vedkommende dog skal have bevaret sin økonomiske Uafhængighed, saaledes at han har kunnet ernære sig og sine, og at han i sin Færd her i Landet har erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse og er anset for en hæderlig Person. Disse Fordringer ere i øvrigt ogsaa udtalte i Landstingsbetænkningen angaaende Lovforslaget af 1894. Det udtales der — og det er underkrevet af hele Udvalget —, at man anser det for ønskeligt, at der "kommer til at foreligge fuldt paalidelige Bevidnelser af, at paagældende ikke har modtaget Hjælp af det offentlige Fattigvæsen eller af de fattiges Kasse, og at hans private Liv, navnlig i Henseende til Arbejdsomhed og Ederlighed, har været ulasteligt". Nu ved jeg meget godt, at den højtærede Minister har taget en Reservation lige over for Hjælp fra de fattiges Kasse, men den højtærede Minister har samtidig erkendt, at vedvarende Understøttelse fra de fattiges Kasse dog tyder paa, at vedkommende ikke har kunnet klare sig selv. Den højtærede Ministers Begrundelse var den, at man kunde saa Understøttelse af de fattiges Kasse uden at have bedt om det, men den højtærede Minister har erkendt, at vedvarende, tilbagevendende Understøttelse fra de fattiges Kasse maa betragtes som en Misrekommandation af vedkommende, saa at jeg tror, at man kan sige, at der i saa Henseende ingen Uenighed er mellem den højt-

ærede Minister og Udvalget. Det er i Følgesen af, at man tør fastholde disse to Fordringer fuldt ud, at Udvalget har tilladt sig i Betænkningen at nævne alle dem, der under en eller anden Form have modtaget Understøttelse. Deri skal ikke ligge en Anke imod, at den højtærede Minister har foreslaaet disse Folk til at erholde Indfødsret, thi Udvalget erkender, at Ministeren har foretaget en omhyggelig og omhyggelig Egtning af Ansøgningerne; men man har troet, at det vilde være rigtigt, at Landstinget paa dette Omraade tog Stilling til Fremtiden og ogsaa pointerede, at det over for den Tændens, der er til stadig at aflaspe Fordringerne over for dem, som ønske Indfødsret, ikke er tilbøjeligt til at gaa videre paa dette Omraade.

Ved Siden af disse Fordringer, som jeg her har nævnt, er der en Fordring, som man ogsaa lægger Vægt paa, det er, at vedkommende er anbefalet af den paagældende Kommunalbestyrelse. Dette er ikke Tilfældet med tre af Ansøgerne. Det maa siges at være en ganske naturlig Fordring, at en Mand, naar han søger dansk Indfødsret, ogsaa i sit Hjemsted har erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse, saa at vedkommende Kommunalbestyrelse ikke vil nægte at give ham sin Anbefaling, og man kan jo gaa ud fra, at Folk paa Landet kende hverandre, og at Kommunalbestyrelsen der er fuldt ud i Stand til virkelig at bedømme, om vedkommende har de Kvalifikationer, som fordrer, for at han kan blive dansk Statsborger. Underledes er jo Forholdet i Kjøbenhavn, og jeg siger: desværre er Forholdet der anderledes. Thi de Herrer ville se, at der i Kjøbenhavn, naar man tager Frederiksberg med, er ikke mindre end 174 Ansøgere bosiddende, hvilket altsaa vil sige omtrent 60 Procent af samtlige Ansøgere, medens Kjøbenhavn med Frederiksberg i Djeblikket vel kan antages at have 400,000 Indbyggere —, ved sidste Folketælling havde den 375,000 —, altsaa burde den kun have en Femtedel af Ansøgerne. I det hele taget er Forholdet meget vanskeligt i Kjøbenhavn. Det kan selvfølgelig ikke forlanges, at Magistraten skal kende hver enkelt Ansøger. Fremgangsmaaden er derfor, at Magistraten giver sin Anbefaling for, at der intet er til Hinder — for saa vidt Magistraten ved — for, at vedkommende kan komme i Betragtning. Og saa forelægges der Anbefalinger fra forskellige Mænd for, at vedkommende er en hæderlig, brav Mand — hvad det nu kan være — og paa disse Anbefalinger giver saa en eller anden Politimestermand Attest for, at der ikke er ham noget bekendt, som kan svække Vidnes-